

Kaip Syda tapo DRĄSI

Liusi Styvenson Evel
Bažnyčios žurnalai
(Paremta tikra istorija)

Syda giliai įkvėpė ir įėjo į savo naują klasę. Tai buvo pirmoji jos diena ketvirtoje klasėje. Praėjusiais metais Syda mokėsi antroje klasėje. Jai sekėsi taip gerai, kad mokykla jai leido praleisti trečią klasę. Syda džiaugėsi, kad galės spręsti sunkesnius matematikos uždavinius ir perskaityti daugiau knygų ketvirtoje klasėje. Tačiau ji nebuvo patenkinta, kad teks palikti senus draugus. Apžvelgusi klasę, Syda pasijuto maža. Visi jos

Syda per daug bijojo, kad kalbėtųsi su savo klasiokais.

naujieji klasiokai atrodė vyresni ir aukštesni už ją. O kas, jei ši vieta ne jai?

Ji išsirinko suolą ir atsisėdo. Šalia jos sėdėjo aukšta mergaitė. „Labas“, – tarė Syda.

„Ką tu čia veiki? – paklausė ta mergaitė. – Maniau, kad tu turėjai būti trečioje klasėje.“

„Mokykla mane perkėlė per vieną klasę“, – susijaudinusi pasakė Syda.

Ta mergaitė nemaloniai į ją pažiūrėjo. „Man nerūpi, kokia tu protinga. Tu dar tik kūdikis.“

Syda jautėsi siaubingai. Likusią savaitės dalį ji per daug bijojo, kad kalbėtųsi su savo klasiokais. Kas kart išgirdusi ką nors besijuokiant ar šnabždantis, ji sušnairuodavo. Tikriausiai jie kalbėjo apie ją ką nors bloga.

Kai Syda manė, kad blogiau jau būti negali, jai grąžino jos matematikos testą. Ji norėjo verksti, kai pažiūrėjo į pažymį. Matematika buvo jos mėgstamiausias dalykas. Ji niekada anksčiau per testą nebuvo gavusi tokio žemo pažymio.

Grįžusi namo Syda negalėjo sulaikyti ašarų. „Aš neturiu draugų, – sakė ji tėveliams. – Aš netinku ketvirtai klasei. Aš nesu pakankamai protinga.“

„Man gaila, kad tau taip sunku, – tarė Sydos mama. – Bet tu esi protinga. Ir tu vis dar mokaisi.“

Syda nusišluostė akis. „Norėčiau, kad galėčiau eiti į trečią klasę.“

Tėtis kurį laiką tylėjo. „Ar norėtum kunigystės palaiminimo?“ – paklausė jis.

Syda linktelėjo. Gal tėčio palaiminimas padėtų jai jaustis geriau.

Syda atsisėdo ant kėdės, o tėtis uždėjo rankas jai ant galvos.

„Laiminu tave, kad nebijotum, – pasakė tėtis. – Ir laiminu tave, kad mylėtum savo naujus klasiokus. Kai jie tave pažins, jie taip pat tave mylės.“

Syda užliejo ramybės jausmas. Ji jautė, kad jos tėčio žodžiai buvo žodžiai, kuriuos Dangiškasis Tėvas norėjo jai pasakyti.

Po palaiminimo mama padėjo Sydai spręsti matematikos uždavinius. Netrukus Syda pasijuto kiek geriau.

Kitą dieną mokykloje Syda prisiminė savo palaiminimą ir bandė būti drąsi. Ji šypsojosi savo klasės draugams. Kai ji parodė meilę, ji mažiau jų bijojo! Kai kurie iš jų buvo net labai malonūs. Ji labai stengėsi mokytis, tad netrukus pagerėjo ir jos pažymiai.

Iki mokslo metų pabaigos Syda turėjo daug draugų. Ji džiaugėsi, kad Dangiškasis Tėvas padėjo jai būti drąsiai. Ir ji buvo dėkinga, kad visada gali gauti kunigystės palaiminimą, kuris jai padės. ●

Ši istorija nutiko Liberijoje.